

ENRIC HERNÁNDEZ I ROIG
(1927-2003)

Enric Hernández i Roig va néixer a Sant Feliu de Llobregat el 7 de febrer de 1927 en una família de classe mitjana. El seu pare era químic farmacèutic i n'heretà l'esperit científic, que, amb l'humanístic rebut al grup escolar municipal Baixeras construït, l'any 1920 a la Via Laietana, amb el llegat del famós urbanista, determinaren els seus dos interessos fonamentals: les lletres, que el dugueren a estudiar filologia romànica a la Universitat de Barcelona, d'on sortí llicenciat el 1954, i les ciències, que el dugueren a obtenir-hi el títol d'aparellador el 1955.

A la Facultat de Lletres s'incorporà al Front Universitari de Catalunya (FUC) clandestí: ell i jo formàvem part de la cinquena que tenia per cap en Joan Vilà i Valentí, que havia d'esdevenir el cap d'una escola universitària de geògrafs. Als jardins de la Universitat llegíem «Orientacions», l'òrgan ciclostilat del FUC i assistíem a les reunions de la cinquena, habitualment a casa d'en Vilà. Junts vam preparar una temptativa de destruir les banderes que els falangistes del Sindicato Español Universitario (SEU) tenien preparades per a una manifestació d'adhesió al règim franquista, que fracassà. Desconeixíem els dirigents del FUC —Josep Benet i Enric Casassas, entre altres— per raons de seguretat i tots dos vam votar contra la fusió amb el Front Nacional de Catalunya que aquells dirigents ens proposaven: fou un error, causat per la falta —d'altra banda inevitable— de contacte personal amb la direcció, perquè un dels problemes del Front Universitari era la pèrdua de militants quan deixaven la universitat. Tanmateix, l'esperit d'aquesta organització, que ens féu sentir per primera vegada ciutadans dels Països Catalans, no s'esvaí.

Ens retrobàvem a les lliçons clandestines dels Estudis Universitaris Catalans, als domicilis privats de Jordi Rubió (literatura catalana) i R. Aramon i Serra (llengua catalana), i, de la mà del darrer, vam entrar a la secretaria general de l'I.E.C., que s'havia refugiat en un pis de la Gran Via 600, davant mateix de l'edifici central de la Universitat: jo l'any 1946 i l'Enric un temps després. Hi vam viure l'ambient dinàmic que s'hi respirava i hi vam conèixer figures de primer ordre com Puig i Cadafalch, Ferran Soldevila, Eduard Fontserè, Carles Riba o F. de B. Moll, entre moltes altres. Al costat d'Aramon adquiríem una formació lingüística i cultural que no donava en absolut la grisa universitat d'aleshores i compartíem l'adhesió a la nostra terra, amb plenitud de consciència dels Països Catalans, al mateix temps que treballàvem en la preparació dels llibres que l'Institut continuava publicant, inclosos els *Estudis Romànics*: Hernández i Roig publicà diverses col·laboracions en aquesta revista. Participà també en les activitats de la Societat Catalana d'Estudis Històrics, tan fecunda aquells anys. L'any 1956, com a apèndix a la primera edició de la *Gramàtica catalana* de Pompeu Fabra, amb prefaci de Joan Coromines, publicada per Editorial Teide (anomenada «gramàtica pòstuma») fou publicada una taula de l'ús de les preposicions i conjuncions elaborada per Enric Hernández, la qual apareix en edicions posteriors amb algunes modificacions i sense nom d'autor.

Els rendiments econòmics del seu títol de llicenciat en filologia romànica eren molt limitats: classes a l'Institut Francès, classes particulars. La seva participació en la creació de l'escola Sant Gregori no tingué continuïtat. Llavors s'inclinà professionalment a exercir d'aparellador: primer fent càlculs de construcció per a la patent Celatyp i per a nombrosos edificis, entre els quals sobresurt l'escola del Passeig Marítim de Barcelona; posteriorment s'ha dedicat sobretot a la tasca normal d'aparellador.

Col·laborà durant anys amb el Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona, sobretot en tasques lingüístiques i, en especial, en la terminologia de la construcció. Col·laborà en la traducció de l'alemany al català del *Tesaurus de la Construcció Findex* per encàrrec del Centre de Documentació Josep Renart; també col·laborà en la redacció d'articles sobre temes

de la construcció de la GEC. Quan fou creat l'Institut de la Tecnologia de la Construcció (ITEC), Hernández Roig en va rebre l'encàrrec d'un *Vocabulari bàsic de la construcció*. Posteriorment hi va elaborar un diccionari de 3.500 mots referents a la construcció amb les definicions corresponents. Posteriorment i també a l'ITEC contribuí a l'elaboració d'un altre diccionari, que comprèn la traducció a l'espanyol. Tota aquesta tasca terminològica tenia la riquesa del seu coneixement professional directe dels mots corresponents.

Atenent tota aquesta tasca terminològica i la seva llarga relació amb la institució, l'IEC el va nomenar vocal del Consell Supervisor del Termcat el 13 de maig de 1985. Exercí amb la seva gran meticulositat aquesta tasca fins al 21 de febrer del 2000, quan el colpí greument la malaltia que el dugué a la mort.

Al final de la seva vida ens havíem retrobat sovint a les oficines de l'IEC i en d'altres bandes. Havia reprès la preocupació política de la seva joventut i sol·licità l'ingrés a ERC, fet efectiu el 4 de maig de 1998. En fou militant fins al 13 de desembre de 2003 en què la mort s'endugué el lingüista acurat, el professional competent i l'amic, ple d'humanitat i sentit de l'humor. Que reposi en pau.

Jordi CARBONELL
Institut d'Estudis Catalans